

Ved det foranførte er det formentlig godtgjort:

1. At Beskyttelsen for dansk Uldvareindustri som Helhed maa kaldes meget moderat, og at den for de finere, dyrere Varers Vedkommende endog er kændelig for lav.
2. At Beskyttelsen ikke forhindrer, men tværtimod tilstedes en meget stærkt stigende Import.
3. At den danske Industri, som Beskyttelsen dog muliggør, særlig i billigere, svære Varer, virker under en betydelig indbyrdes Konkurrence til Fordel for Konsumenterne.

Afdelingen skal dog supplere disse Oplysninger med følgende Bemærkninger.

Hvad for det første Konsumenten af indenlandsk Uld angaar, skal det oplyses, at Klædevareindustrien benytter dansk Uld til Badmelsartikler, militære Klædevarer, en Række af Buefkin og i det hele til grovere Varer. Den Kradsuld, som i saa rigeligt Maal benyttes til Blanding, i de groveste Varer, er gennemgaaende dansk. En af vore største Klædefabrikker har oplyst for Afdelingen, at omtrent $\frac{1}{3}$ af dens Forbrug bestaar i dansk Uld. Til finere Klædevarer er imidlertid den danske Uld saa godt som uanvendelig, idet den danske Produktion af Raceuld er forsvindende ringe og tilmed i Tilbagegang. Kjølestofferne væves saa godt som alle af indført Uldgarn; kun Hvergarnstofferne gøre en Undtagelse herfra. Med Hensyn til Uldpriserne, da henvises til den i Kjøbenhavns Manufakturhandlerforenings Indstilling, Bilag 31, Tillæget Side 110—111, meddelte Sammenstilling af Gennemsnitspriserne paa importeret Uld i Perioden 1863—95, hvorefter Prisen er sunken fra 174 sh. pr. Cwt. i 1863 til 80 sh. i første Halvjaar 1895. Dog skal bemærkes, at i anden Halvdel af 1895 ere Uldpriserne, ifølge Grossererforeningens Handelsberetning, gennemgaaende flegne ca. 25 pCt.

Haandværkets og Industriens Tolbudvalg oplyser i Bilag 58, Tillæget Side 238—239, at Prisen paa god jydsk Lodbuld i Aarene 1860—61 svingede omkring 3 $\frac{1}{2}$ 4 $\frac{1}{2}$ pr. Pbd., og at det er nøjagtigt samme Pris, som for Tiden forlanges for netop samme Vare.

Udlandets Konkurrence skildres af Fabrikkerne som meget trykkende. Som Aarsager anføres for det første den højere Arbejds løn, som maa betales her i Landet. Vort Hovedimportland er jo for uldne Varers Vedkommende Tyskland. Af de 4,400,000 Pbd., som i 1894 indførtes hertil under Post. 160, kom de 2,560,000 Pbd. fra Tyskland alene, og fra særdeles sagkyndig Side er det oplyst for Kommissionen, at af indførte Klædevarer kommer ca. 80 pCt. fra Tyskland og det meste af det øvrige fra England. Arbejds lønnen i Tysklands Uldmanufakturindustri opgives nu imidlertid fra forskellige Fabrikanters Side som 30—50 pCt. lavere end i den tilsvarende danske Fabrikation. Derimod spiller Tolben paa Raa- og Hjelpestoffer kun nogen betydeligere Rolle for den Del af Uldindustrien, der arbejder med indførte Garner, altsaa navnlig Kjøletøjsindustrien. Selvfølgelig er det jo en betydelig Force for den tyske og engelske Industri, at de kunne arbejde saa meget mere i det store, byde et rigere Udvalg af Mønstre etc. Der klages ogsaa stærkt over, at de store udenlandske Forretninger ved deres Præsentationer saa at sige til hver Mand's Hus og ved deres Bortsalg af overgænte Varer til Priser, der knapt dække Fabrikationsomkostningerne, paaføre de indenlandske Fabrikanter en Konkurrence, som til Tider er næsten overvældende. — Til Gengæld maa det imidlertid fremhæves, at de stærkt synkende Varepriser have medført, at Tolden er kommen til at udgøre en bestandig stigende Procent af Varens Værdi. Selvfølgelig er det ikke let nøjagtigt at udrede dette Forhold, da de synkende Varepriser efter alle Sagmænds Mening for en Del skyldes den Omstændighed, at Varernes Kvalitet gennem-